

нето сражение, въ което Ботйовъ е участвувалъ, е било на Сливница, на 7-й Ноемврий. Въ качеството началникъ на цѣпъта, той, едва що заелъ позиция и почналъ да управлява стрѣлбата, неприятелски крушумъ го сполучилъ право въ корема и тежко наранилъ. До каква степенъ е била опасна раната може се заключи отъ това, че споредъ разказитѣ на единъ очевидецъ, *) Ботйовъ е страдалъ отъ най-ужасни и невиносими мъки, като повръщалъ изъ устата си кръвъ, размѣсена съ стомашни нечистоти. До какъдѣ можилъ да издържи тѣзи мъки — не се знай, но извѣстно е, че той е отправенъ въ столицата, до пристиганието още въ която и издхналъ.

Това е всичко, което узнахме, за тѣй рано загиналий момъкъ. Да ли той, послѣ, тѣй щѣше да остане обикновененъ както и другитѣ — не знаемъ, но ако се сѣди отъ казванието на майка му, изложено въ 29 стр. на книгата отъ покойний З. Стояновъ „Христо Ботйовъ,“ Боянъ, по характере, твърде много приличенъ на баща си Христа.

Ето какъ се изразила, Баба Ботйовица, за най-малкиятъ си синъ, когато покойниятъ З. Стояновъ, завелъ разговоръ и заявилъ съ — болѣзнование за участиа му и който разго-

*) Този очевидецъ е, доброволниятъ аптекаръ и прѣдставителъ на Софийский Червенъ Кръстъ, г-нъ Селтенъ, който е сръщналъ санитаритѣ, кога носали Ботйова къмъ перевязочние пунктъ,